

גם השנים הבאות לא היו קלות, אבל הקב"ה בנה את נפשי בצורה הכי טובה ומחוסנת. התקבלתי לאחת הישיבות הגדולות הטובות בארץ, ושם אפשר לומר שנפשי נבנתה וקיבלתי את הכלים לחיים.

"עד שהתקבלתי לישיבה הגדולה - היה לי חוסר בתקשורת, לא ידעתי איך לתקשר עם אנשים בצורה הנכונה. הייתי נפגע מאוד מכל דבר קטן. הייתי סוג של מסכן ומאוד פגיע. היום אני חזק ומחוסן. ומשהו נוסף: כשהייתי קטן והייתי אומר קדיש - אנשים היו מרחמים עלי וכאילו מנסים לעזור לי. היו לי מלא 'אבות'. איך חברי הגדיר זאת? אני הלולב והאתרוג, ואנשים מברכים

עלי ועושים עלי מצוות. זה לא עשה לי טוב. הייתי צריך בית נורמלי, ולבסוף השם ברחמי הטובים סידר לי את התרופה הזו, ובשנים הבאות גדלתי בצורה הכי נורמלית שיש".

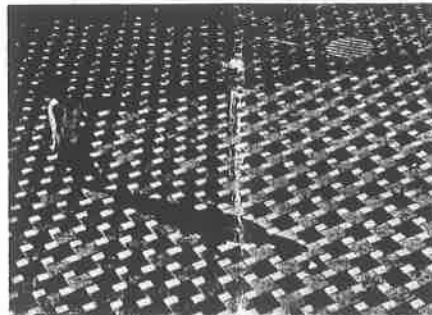
כאן מגיע רפי למסר שחשוב לו מאוד להעביר לציבור הרחב: "לאט לאט למדתי שיתום הוא לא מסכן ולא אומלל. זו לא מחלה ולא מילת גנאי. זהו מצב שהקדוש ברוך הוא הציב בפניי בתור ניסיון, והיום אני יכול לומר שברוך השם - עמדותי בניסיון הזה במלואו (אל תדאגו, יש עוד ניסיונות). תמיד אומרים לצעירים עד החתונה שאין דאגות ואפשר ללמוד בשקט. אצל היתומים זה לא נכון. יש דאגות, ועוד איך. הרבה מחשבות צצות בראשו של הזמן, ואנחנו לא מספרים לכם. "לא מזמן זיכה אותי השם להקים את ביתי בצורה מופלאה, עם אישה מופלאה, ועכשיו אני מרגיש ברוך השם כשיר ומוכן לחנך ילדים יותר מכל אחד אחר. מה שאני לא זכיתי לקבל - אני אעניק לילדים שהשם ישלח לי בעזרת השם", סיים רפי את מכתבו, מכתב שסחף את עיני בגל של דמעות.

עיניים הרואות, שרפי הוא אברך מלא

עוצמה. במקום להתמסר אל המסכנות, החמלה העצמית ומשקעי האובדן - ויש להניח שמוריו היו מניחים לו לנוח נסיבותיו האישיות - רפי החליט להילחם בגבורה. הוא גדל כבן תורה אמיתי, משל נולד וגדל עם כפית זהב בפיו. הוא היה מבחירי הלומדים באחת הישיבות החשובות בעולם התורה, וזכה, בחסדי שמים והודות לנחישותו ועוצמתו, להקים את הקן הנאמן שלו בישראל - קן שיקים שם ושארית להוריו שלא זכו לגדלו. בשנים הקרובות יזכה רפי, בעזרתו יתברך, להעמיד המשכיות להוריו שבמרומים. אני בטוח שהוא יעשה זאת בסייעתא דשמיא בהצלחה, כי רפי הוא אברך שקומתו מבוססת, ונפשו איתנה ויצוקה בסלע.

רפי סיפר לי על ארגונים למען יתומים שזוכים ליחסי ציבור על לא דבר, לצד ארגונים אחרים ש"אף אחד לא כותב עליהם מילה בעיתון, אבל הם שופכים הון למען יתומים".

תודה, רפי, ששיתפת אותי בסיפורך המדהים ע"י דמעות. תודה ששיתפת את הקוראים. בטוחני שהשוורת הללו ישמשו כמנוע טורבו של חזיון ואמונה עבור קוראים רבים. בזכותך, רפי, נזכה להסתכל על החיים בפרופורציות הנכונות, להתייחס בצורה הראויה אל המתמודד והשוונה, ולהודות לקדוש ברוך הוא על כל הטוב והמאיר שבחיינו, כי הסיפור שלך מלמד אותנו ששום דבר אינו מובן מאליו, ואת כל מהמורות החיים אפשר לצלוח כאשר מצוידים בקורטוב של אמונה איתנה.

צילום: כלאש 90

**התיישבנו על ספסל קרוב.
"הייתי רוצה", אמר לי איש שיחי,
"לשתף באמצעותך את סיפור
חיי עם הקוראים. אני חושב
שתצמח מכך תועלת". מיותר
לציין שהתפעמתי עד עמקי
נפשי מעוצמת האמונה ושוויון
הנפש שבהם הציג בפניי האיש
את סיפור החיים הכי דרמטי**

"בגיל תשע, אחר הצהריים של אחת השבתות, נכנסתי לבית. אמי עמדה על מפתח הדלת. סיפרתי לה את אשר קורה בחוץ וירדתי בחזרה למגרש המשחקים. כמה דקות לאחר מכן, שכנתי, ילדה, ירדה וסיפרה לי שאמי התמוטטה בבית. חזרתי בריצה לבית והערתי את אבי. בינתיים, שכנים טובים לקחו אותי לביתם, ובעודי מביט מחלון ביתם, משתנק מבכי עד שאפילו כמה פרקי תהילים איני מצליח להוציא מפי - אני רואה איך המלאכים עם האפודים הכתומים מנסים להציל את חייה. אבל זה לא הועיל, ובדרך לבית הרפואה - היא הלכה לעולם שכולו טוב.

"במוצאי השבת", מתאר רפי, "הגיעה משלחת

של אנשים טובי לב לבשר לי ברגישות על כך שאמי ע"ה נפטרה. אחרי השבעה, הרשויות דרשו שאעבור לאימוץ, בטענה שאבי לא כשיר לגדל אותי לבדו. אבל אבי נלחם בעור שיניו שאגור יחד איתו, כמו כל אב נורמלי שאוהב את בנו. ואכן, גרתי עם אבי אולם כל זה היה לתקופה קצרה. "כאן החל פרק נוסף במסע התלאות שלי. במשך כשנתיים עברתי ממשפחה למשפחה, ולכולם היה קשה מדי לגדל אותי. לא כולם ידעו איך להתייחס אלי וכיצד לגדל אותי על פי גילי ומצבי. התנהגו אלי כאילו אני בן עשרים, בעוד שאני בן עשר בלבד, ותאמינו לי - זה לא טוב ולא כף. (אולי בילדותי זה היה נקרא כף, אבל זה לא נכון.) יש עוד דוגמאות רבות, שאין כאן המקום לפרטן, וכל זה רק שבר יותר את נפשי הפצועה ממילא.

"ההעברות האלה מבית לבית, כאילו הייתי כדור פינג-פונג, הגיעו לסופן כשהייתי בגיל אחת עשרה. הגעתי למשפחה קבועה, שאצלה התגוררתי עד לנישואיי לא מכבה. במשך השנים היו עליות ומורדות. הייתי בן יחיד ומפונק, ופתאום אני מגיע למשפחה עם עוד ילדים. הדבר גרר מצבים לא נעימים בעליל.

"ברוך השם שעברתי את התקופה הקשה, ואפשר

לומר היום, כשאני מביט על עברי - שנבנית עם הזמן. כל מה שאני יכול לומר למשפחה היקרה הזו, זו מילה אחת: תודה. צריך לחבר 'שמת' מיוחד רק על המשפחה הזו. שוו בפשטכם מה זה עבור האחים, שאיזה ילד מוזר ובודד מתווסף פתאום למשפחתם ולוקח מהם חלק מתשומת הלב של ההורים".

ביקש רפי לישב בשלווה, ואז קפצה עליו יתמות שנייה.

"הייתי בן שתים עשרה", רפי כותב לי, "כאשר אבי איבד את הכרתו ונפטר. רב בית הכנסת חשש שאם יספרו לי מיד שאבי נפטר - אני אקבל התקף לב. הוא עשה אפוא את המעשה החכם ביותר שאפשר לחשוב עליו, והטריח את עצמו למחרת בבוקר באופן שלא ייאמן. נהגתי לנסוע ללימודים עם המחנך שלי בחיידה. כשבאנו לצאת, הרב של בית הכנסת הופיע ואמר שהוא רוצה לנסוע איתנו. כמובן שלא ידעתי למה. בדרך הוא סיפר לי שאבי איבד את הכרתו והובילו אותו לבית הרפואה. ואז הרב עשה עצמו כאילו הוא מדבר עם הרופא, ואז סיפר לי את הבשורה שגרמה לי להבין שמעכשיו אני ילד בודד בעולם. יתום עגול מאבא ומאמא, בלי אחים וכלי אחיות.

"את אירוע בר המצווה שלי חגגתי ללא אבא וללא אמא, הוריי האהובים ע"ה, וזהו הדבר הכי קשה בעולם. היו הרבה יהודים טובים שניסו לשמח אותי, אבל שום דבר לא יכול לייפות את ההרגשה של בר מצווה ללא הורים.

ילד בודד בעולם

סיפורו המפעים והמצמרר של רפי יתום עגול וגיבור שחי לו לבד, ללא משפחה, רק עם אבא שבשמים

מוצאי השבת האחרונה.

מוצאי השבתות הללו של עונת החורף, הארוכים עד אין קץ - מזמנים לי לא אחת עיסוקים ומפגשים בלתי צפויים. עצום ורב הוא אורכם של מוצאי השבתות הללו. גם אלו המאחרים הרבה לצאת מן השבת לפי זמן רבנו תם לחומרא ועוד מוסיפים עליו זמירות וניגונים ודברי התעוררות כמנהג אדמו"רים חשובים - מוצאים עצמם עם רזרבות של זמן שאפשר לנצל ואפשר לבזבז. רצוי מאוד לנצל, אך לא הכל מצליחים בכך כדבעי, מחמת תחושת קדרות השורה בלבבות רבים, וקשורה ככל הנראה לצאתה של הנשמה היתרה וכניסה מהירה לימי החולין על מטלותיהם ומשימותיהם. וי, אבדה נפש, וגם וי למצב הרוח שאבד לו יחד עימה.

בהחלטה של רגע, הבריק בדעיוני לצאת ליישוב סמוך, כדי לקיים את דברי הרמב"ם על נפש בריאה הצריכה לשירות בגוף בריא. אחרי שבת שכזו, לא תזיק השקלתן של אי אלו קלוריות שנצברו בסעודות השבת הדשנות. לפיכך, יצאתי לגוש עציון הקרוב לביתי, כדי להחליף כוחות בברכת השחייה המקומית. בשעה הזו שבה נסעתי אל הגוש, לא שיערתי בנפשי מדוע מכוננת אותי ההשגחה העליונה אל העיסוק המוצ"שי שזמן רב לא נקטתי כמותו.

רוח קרירה הנושבת הישר מהרי יהודה המוריקים, קידמה אותי בגוש עציון. עודי מפשפש בארנקי כדי לשלם את דמי הכניסה, ויד צעירה מושטת לעברי לשלום. אברך צעיר, רגיל למראה, עומד נכחי, מבקש את תשומת ליבי. נו, אני רגיל לפגוש אברכים במקום הזה. קווי השם מחליפים כאן כוחות במוצאי שבתות, שוחים כמו נני"מא, דגי הים, מתכוננים לשבוע נוסף של התעלות בעבודתו יתברך.

האברך נראה ליטאי על פי מראהו, בשנות העשרים המוקדמות לחייו, עם חיוך ביישני ואור גדול בעיניו. הוא נראה מוצלח, בן תורה אמיתי. שְׁטֵיִיגְנִיסְט בעגה הישבתית. על מפתנה של הקרוסלה המובילה פנימה, עצר אותי האברך והחל קושר עימי את אחת השיחות המטלטלות שחוותי אי פעם.

"אני מכיר אותך מהעיתון", פתח השְׁטֵיִיגְנִיסְט. "יפה מאוד", אמרתי. הושטתי את ידי ללחיצה ואמרתי לו שעבור קוראים כמוו - בהחלט שווה לעבוד קשה. כעת שייתן לי לצלוח את הקרוסלה. עוד מעט סוגרים את המקום, ונמצא ממנוי הוזל לשווא.

"תודה", ענה האברך הטרי בביישנות. "יש לי משהו קצר לספר לך." "ספר ידיד", דחקתי בו, "רק עשה זאת בזריזות". הלה לא היסס בטרם הנחית על ראשי את כותרתו של סיפור אישי שעתיד להלום בראשי כסימופניית קורנסים רעשנית.

"אני יתום עגול", אמר לי האברך הטרי. שתקתי.

"אם לא די בזה", הוסיף, "אני בן יחיד להוריי המנוחים. אין לי אבא ואין לי אמא, אין לי אחים ואין לי אחיות".

זה היה הרגע שבו הבנתי שלא לשם שחייה זומנתי לכאן, אלא לשם היחשפות לסיפור חיים אנושי עמוק ומצמרר.

הנחתי את השקית בצד. התיישבנו על ספסל קרוב. "הייתי רוצה", אמר לי איש שיחי העתיד להפוך לידיד, "לשתף באמצעותך את סיפור חיי עם הקוראים. אני חושב שתצמח מכך תועלת רבה". מיותר לציין שהתפעמתי עד עמקי נפשי מעוצמת האמונה ושוויון הנפש שבהם הציג בפניי האיש את סיפור החיים הכי דרמטי שיכולתי להעלות על דעתי.

החלפנו פרטי התקשורת. "אתה צריך להיכנס", אמר לי, "ואני לא רוצה לעכב אותך. מחר אשלח לך מכתב".

למחרת, כבר בשעת צהריים, נחתו על שולחני ארבעה דפי פוליו, כתובים בכתב יד צפוף ומהוקצע. כתב יד שאני בטוח כי אם אשלח לגרפולוג - לא רק שלא ימצא כל סימן למצוקה שפקדה את חייו של נשוא כתב היד שעבר ילדות כה סוערת, שאין לו שום אדם קרוב בעולם - אלא ימצא אינסוף עוצמות, חוסן פנימי עצום, ושאר רוח מן הסוג שנדיר למצוא כמותו.

בנוהג שבעולם, בני אדם נוטים להרחיק מן התודעה ומן הלב תופעות שקשה לחשוב על קיומן. תופעה של יתום משני הוריו, בודד לגמרי בעולם, המתהלך בינותינו - היא משהו שהנפש הרגילה אינה מסוגלת לשאת את המחשבה על אודותיה. זה לא נובע כמובן מתוך אטימות ורוע לב, כי אם להפך: ההדחקה נובעת מתוך רגישות יתר. אין בכוחה של נפש ממוצעת להתמודד עם הידיעה על סיפורים אישיים מורכבים כמו זה שהאברך - אקרא לו רפי - הציג בפניי.

"לכבוד ר' אריה", נפתח המכתב שטלטל את כל ישותי. "כפי שסיכמנו אתמול בגוש, אני כותב לך בקצרה את סיפורי האישי. אתה כותב הרבה על נושאים חשובים, ואני חושב שמתאים מאוד שתכתוב את הסיפור שלי. אכתוב בקיצור נמרץ את הסיפור, שמתפרס על פני עשר שנים ויותר. זהו סיפור שאני בטוח כי הוא יכול לחזק הרבה יתומים, וגם אנשים רגילים.

"כשאני הולך ברחוב או מתפלל איתכם בבית הכנסת, או סתם כך מדבר איתכם על דא ועל הא - לא תחלמו איזה מסכן... סליחה, איזה בחור שעבר ניסיון בחיים לא פשוטים, עומד לפניכם. כשאני אומר 'קדיש' - תרחמו עלי ותאמרו: 'מה? הוא יתום?!' וכל מיני לחשושים מאחוריי גבי, שנמשכים גם כשאני בשנות העשרים לחיי. לפעמים", כתב רפי, "אנשים מספרים לי את צרותיהם, ואני אומר להם שאני יתום משני ההורים. הם מסתכלים עלי בתדהמה (בדיוק כפי שאתה הסתכלת עלי כשאמרתי לך אתמול משפט אחד), וזה מחזק אותם".

אחרי ההקדמה הזו, רפי עבר לגולל את סיפורו.

"נולדתי להורים מאושרים", כתב רפי, "שאינ להם כלום בעולמם חוץ ממני. הייתי בן יחיד. הפרנסה הייתה דחוקה. אין קרובי משפחה בארץ בפרט, ושומרי תורה ומצוות בכלל. כשהייתי בן שלוש - אבי קיבל את הסוכרת ברמה קשה, וגם מצבו הנפשי התערער. הוא לא הצליח לתפקד כמו קודם לכן. אבי היה משקיע שעות (כך על פי קרובי שהכירוהו) בלימוד ב'שְׁטֵיִיגְנִיעוֹן', וכשהתחילה ההידרדרות הבריאותית שלו - זה השפיע עליו בצורה קשה.

"עברתי שנים לא פשוטות. בזיכרוני עולות מדי פעם תמונות מאירועי החיים הצעירים. כל שאיפתו של אבי הייתה שאצליח. כל פעם שהיו מספרים לו על הצלחתי בלימוד - הוא היה שמח ומאושר. התמונות הללו, שעולות מדי פעם בזיכרוני - מעודדות אותי מאוד עד היום.